



## ak Vávra našel tři zázračné klokočové pruty

Na jižním svahu kopce Chotuc roste odpradávná zvláštní keř. Na jaře kvete hrozný bělostných kvítků, které mají nektar tak opojný, že včelky, když se ho napijí, padají v opilosti do trávy a motají se jako motovidla. V létě se květy přemění na zelené měchuřinky, v nichž, když na podzim zežloutnou, klokotá hnědá kulička – kulaté semínko tvrdé jako kamínek. Od toho kloktání dali lidé keři jméno klokoč.

Klokoč je keř tajemný, s mnoha čarodějnými vlastnostmi, o nichž my živáčkové nemáme ani ponětí. Víme třeba jen to, že prutem z klokočového keře lze zkrotit jakékoliv divoké zvíře... třeba i tygra. Z jankovatého koně se po šlehnutí klokočovým proutkem stane poslušný koník, zlého psa promění v domácího mazlíčka. A dokonce prý proutkem z klokoče dokáže člověk ovládnout i hastrmana.

Když si poutník uřízne z klokoče hůl, na své pouti nikdy nezabloudí a vrátí se šťastně domů. Klokočové větvičky posvěcené na Květnou neděli v kostele jsou zaručeným prostředkem proti mouchám. Hospodyně s nimi musí na Zelený čtvrtek ráno šlehat po světnici se slovy: „Ven hosti bez kostí!“

Nadpřirozenou sílu mají i plody – ony tvrdé hnědé kuličky. Vyrábějí se z nich růžence. Sedmého října slaví katolíci svátek Panny Marie a v ten den jsou semena klokoče zralá. Lidé si je provrtají, navléknou na šňůrku a modlí se s nimi k Panně Marii, proto jí také říkají Panna Marie Růžencová. Za každý korálek jedna modlitba. Deset korálků – deset modliteb. Pak následuje modlitba ke svaté Trojici, tedy k trojedinému Bohu – Otci, Synovi a Duchu svatému.

A právě svatá Trojice je spojena s klokočovým keřem na Chotuci.

Jakýsi člověk, snad křinecký soused Vávra, kdysi dávno, když šel trhat klokočové měchuřinky, aby si pak ze semínek ponavlékal

růženec, spatřil v klokočovém keři na vrcholu kopce tři zlaté pruty. Ve slunečních paprscích zářily, až mu to oči oslepovalo. Když k nim vztáhl ruce, jejich zlatý svit pohasl. Sotvaže dal ruce zpět, rozzářily se pruty znovu.

„Svatá trojice!“ zašeptal omámeně a poklekl k modlitbě.

O svém neskutečném zážitku vyprávěl ve vsi a lidé se spolu s ním vypravili, aby zjevení spatřili na vlastní oči. Zázrak se opakoval, proto sem přicházeli a modlili se ke zlatým prutům, v nichž viděli svatou Trojici.

Člověk, který keř objevil, jak jsme řekli – Vávra, po čase onemocněl. I zámecký felčar po zralé úvaze řekl, že mu není pomoci. Zle bylo Vávrovi tak, že sotva stál na nohou. Přesto se došoural na kopec a poklekl před zářícími pruty. Korálek po korálku na klokočovém růženci odpočítával jeho vřelé modlitby a úpěnlivé prosby o uzdravení. Po každých deseti modlitbách k Panně Marii a jedenácté ke svaté Trojici slíbil u všech, co jsou mu drazí, že uzdraví-li se, postaví na tom místě boží muka s obrazem sv. Trojice.

Co se nestalo! V krátké době se skutečně uzdravil a svému slibu dostál. Nad zázračným keřem vztyčil velký kříž. U vyhlášeného malíře kostelních obrazů ve Starém Bydžově nechal na něj vymalovat krásný obraz Nejsvětější Trojice.

Když kříž po dlouhé době shodila vichřice, to už byl Vávra na pravdě Boží a po zázračných prutech nebylo ani památky, jen ve vyprávění lidí se dochovaly, nechal na stejném místě postavit majitel panství kostelík zasvěcený Nejsvětější Trojici. Stojí tam dodnes. A kolem něj, jen kolem něj, rostou klokočové keře.

